

Сховатися од долі - не судилось.
Ударив грім - і зразу шкереберть
пішло життя. І ось ти - все, що снилось,
як смертеіснування й життєсмерть.
Тож іспитуй, як золото, на пробу
коханих, рідних, друзів і дітей:
а чи підуть крізь сто твоїх смертей
тобі услід? А чи твою подобу
збагнуть - бодай в передкінці життя?
Чи серцем не жахнуться од ознобу
на цих всебідах? О, коли б знаття...
Та відчайдушно пролягла дорога
несамовитих. Світ весь - на вітрах.
Ти подолала, доле, слава Богу.
На хижім вітрі чезне ниций страх.